Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ένατο τμήμα)

της 18ης Ιουλίου 2013*

«Γεωργία — Καθεστώς των πιστοποιητικών εισαγωγής — Κανονισμός (ΕΚ) 1291/2000 — Άρθρο 35, παράγραφος 4, στοιχείο γ' — Εγγυήσεις συσταθείσες κατά την υποβολή της αιτήσεως για τη χορήγηση των πιστοποιητικών — Πιστοποιητικό εισαγωγής — Εκπρόθεσμη κατάθεση της αποδείξεως της χρήσεώς του — Κύρωση — Υπολογισμός του ποσού που καταπίπτει — Κανονισμός (ΕΚ) 958/2003 — Δασμολογικές ποσοστώσεις»

Στην υπόθεση C-211/12,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Corte d'appello di Roma (Ιταλία), με απόφαση της 26ης Μαρτίου 2012, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 3 Μαΐου 2012, στο πλαίσιο της δίκης

Martini SpA

κατά

Ministero delle Attività produttive,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο τμήμα)

συγκείμενο από τους J. Malenovský, πρόεδρο τμήματος, U. Lõhmus (εισηγητή) και A. Prechal, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: N. Wahl

γραμματέας: A. Impellizzeri, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 21ης Μαρτίου 2013,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— η Martini SpA, εκπροσωπούμενη από τους F. Capelli και M. Valcada, avvocati,

— η Ιταλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την G. Palmieri, επικουρούμενη από την F. Varrone, avvocato dello Stato,

— η Ελληνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την Ξ. Α. Μπασάκου,

— η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους P. Rossi και B.-R. Killmann,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 35 του κανονισμού (ΕΚ) 1291/2000 της Επιτροπής, της 9ης Ιουνίου 2000, για τις κοινές λεπτομέρειες εφαρμογής του καθεστώτος των πιστοποιητικών εισαγωγής, εξαγωγής και προκαθορισμού για τα γεωργικά προϊόντα (ΕΕ L 152, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 325/2003 της Επιτροπής, της 20ής Φεβρουαρίου 2003 (ΕΕ L 47, σ. 21, στο εξής: κανονισμός 1291/2000).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ της Martini SpA (στο εξής: Martini) και του Ministero delle Attività produttive (στο εξής: Ministero), σχετικά με το ποσό της κυρώσεως που επιβλήθηκε για εκπρόθεσμη κατάθεση της αποδείξεως της χρησιμοποιήσεως πιστοποιητικού εισαγωγής.

Το νομικό πλαίσιο

Ο κανονισμός 1291/2000

3 Ο κανονισμός 1291/2000 καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 376/2008 της Επιτροπής, της 23ης Απριλίου 2008, για τις κοινές λεπτομέρειες εφαρμογής του καθεστώτος των πιστοποιητικών εισαγωγής, εξαγωγής και προκαθορισμού για τα γεωργικά προϊόντα (ΕΕ L 114, σ. 3). Ωστόσο, λαμβανομένου υπόψη του χρόνου των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς της κύριας δίκης, η διαφορά αυτή εξακολουθεί να διέπεται από τον κανονισμό 1291/2000 του οποίου οι αιτιολογικές σκέψεις 10 και 12 έχουν ως ακολούθως:

«(10) Οι κοινοτικοί κανονισμοί που θέσπισαν τα πιστοποιητικά [εισαγωγής, εξαγωγής και προκαθορισμού για τα γεωργικά προϊόντα] προβλέπουν ότι η έκδοση αυτών υπόκειται στη σύσταση εγγύησης η οποία εγγυάται την υποχρέωση εισαγωγής ή εξαγωγής κατά τη διάρκεια ισχύος τους. Πρέπει να καθοριστεί η στιγμή κατά την οποία εκπληρώνεται η υποχρέωση εισαγωγής ή εξαγωγής.

[...]

(12) Ενίοτε χρησιμοποιούνται πιστοποιητικά εισαγωγής για τη διαχείριση των ποσοτικών καθεστώτων κατά την εισαγωγή. Η διαχείριση αυτή είναι δυνατή μόνον εφόσον είναι γνωστές οι εισαγωγές που πραγματοποιήθηκαν βάσει των πιστοποιητικών που εκδόθηκαν σε σχετικά σύντομες προθεσμίες. Στις περιπτώσεις αυτές, η χορήγηση των αποδείξεων της χρησιμοποίησης των πιστοποιητικών [δεν] ζητείται μόνο στο πλαίσιο της ορθής διοικητικής διαχείρισης, αλλά γίνεται ουσιαστικό στοιχείο της διαχείρισης αυτών των ποσοτικών καθεστώτων. Η απόδειξη αυτή χορηγείται με την προσκόμιση του αντιτύπου 1 του πιστοποιητικού και, ενδεχομένως, με την προσκόμιση των αποσπασμάτων. Η απόδειξη αυτή είναι δυνατό να χορηγηθεί εντός μιας σχετικά σύντομης προθεσμίας. Πρέπει λοιπόν να προβλεφθεί μία τέτοια προθεσμία η οποία εφαρμόζεται στις περιπτώσεις κατά τις οποίες αναφέρεται σε αυτά η κοινοτική κανονιστική ρύθμιση που αφορά πιστοποιητικά που χρησιμοποιούνται για τη διαχείριση των ποσοτικών καθεστώτων κατά την εισαγωγή.»

4 Το άρθρο 35 του εν λόγω κανονισμού περιέχει τους κανόνες που διέπουν τις λεπτομέρειες εφαρμογής της αποδεσμεύσεως των εγγυήσεων και ορίζει, μεταξύ άλλων, τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες και τα ποσοστά στα οποία η εγγύηση καταπίπτει. Η παράγραφος 2 του άρθρου αυτού προβλέπει τα εξής:

«Με την επιφύλαξη της εφαρμογής των διατάξεων των άρθρων 40, 41 και 49, όταν δεν εκπληρώνεται η υποχρέωση εισαγωγής ή εξαγωγής, η εγγύηση καταπίπτει για ποσό ίσο με τη διαφορά μεταξύ:

α) του 95 % της ποσότητας που αναγράφεται στο πιστοποιητικό

και

β) της ποσότητας η οποία πράγματι εισάγεται ή εξάγεται.

Αν το πιστοποιητικό εκδίδεται ανά κεφαλή, το αποτέλεσμα του υπολογισμού του 95 % στρογγυλεύεται, κατά περίπτωση, στον αμέσως κατώτερο ακέραιο αριθμό κεφαλών.

Εντούτοις, αν η εισαγόμενη ή εξαγόμενη ποσότητα ανέρχεται σε λιγότερο από το 5 % της αναγραφόμενης στο πιστοποιητικό ποσότητας, η εγγύηση καταπίπτει στο σύνολό της.

[...]»

5 Η παράγραφος 4 του άρθρου 35 αυτού, που αφορά, μεταξύ άλλων, τις συνέπειες της καθυστερήσεως στην προσκόμιση της αποδείξεως χρήσεως του πιστοποιητικού, είχε ως εξής:

«4.

α) Η απόδειξη χρήσης του πιστοποιητικού που αναφέρεται στο άρθρο 33, παράγραφος 1, στοιχείο α′ και στοιχείο β′, πρώτο μέρος της πρότασης, πρέπει να προσκομίζεται εντός δύο μηνών μετά τη λήξη του πιστοποιητικού, με εξαίρεση την περίπτωση αδυναμίας λόγω ανωτέρας βίας,

[...]

β) το ποσό το οποίο καταπίπτει για τις ποσότητες για τις οποίες η απόδειξη η σχετική με το πιστοποιητικό εξαγωγής που περιλαμβάνει προκαθορισμό της επιστροφής, δεν έχει προσκομιστεί εντός της οριζόμενης στο στοιχείο α′, πρώτη περίπτωση, προθεσμίας μειώνεται: [κατά διάφορα ποσοστά ανάλογα με την καθυστέρηση στην προσκόμιση της αποδείξεως, η οποία υπολογίζεται ανά μήνα μετά την ημερομηνία λήξεως του πιστοποιητικού]·

γ) στις υπόλοιπες εκτός των αναφερομένων στο σημείο β′ περιπτώσεις, το ποσό, το οποίο καταπίπτει για τις ποσότητες για τις οποίες η απόδειξη δεν έχει προσκομιστεί εντός της οριζόμενης στο στοιχείο α′ προθεσμίας, αλλά προσκομίζεται το αργότερο τον εικοστό τέταρτο μήνα μετά την ημερομηνία λήξεως του πιστοποιητικού, είναι ίσο με το 15 % του ποσού το οποίο θα κατέπιπτε οριστικά στην περίπτωση κατά την οποία τα προϊόντα δεν θα είχαν εισαχθεί ή εξαχθεί· στην περίπτωση κατά την οποία, για ένα ορισμένο προϊόν, υπάρχουν πιστοποιητικά τα οποία προβλέπουν διαφορετικά ποσοστά εγγύησης, για τον υπολογισμό του ποσού που καταπίπτει χρησιμοποιείται ως βάση το χαμηλότερο ποσοστό που εφαρμόζεται κατά την εισαγωγή ή την εξαγωγή.

[...]»

Ο κανονισμός (ΕΚ) 1162/95

6 Κατά το άρθρο 10 του κανονισμού (ΕΚ) 1162/95 της Επιτροπής, της 23ης Μαΐου 1995, περί ειδικών λεπτομερειών εφαρμογής του καθεστώτος πιστοποιητικών εισαγωγής και εξαγωγής στον τομέα των σιτηρών και του ρυζιού (ΕΕ L 117, σ. 2), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 2333/2002 της Επιτροπής, της 23ης Δεκεμβρίου 2002 (ΕΕ L 349, σ. 24, στο εξής: κανονισμός 1162/95):

«Το ποσοστό της εγγύησης όσον αφορά τα πιστοποιητικά για τα προϊόντα που προβλέπονται στο άρθρο 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1766/92 [του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1992, περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα των σιτηρών (ΕΕ L 181, σ. 21)] ανέρχεται σε:

α) 1 ευρώ ανά τόνο, εάν πρόκειται για πιστοποιητικά εισαγωγής για τα οποία δεν εφαρμόζονται οι διατάξεις του άρθρου 10, παράγραφος 4, τέταρτη περίπτωση, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1766/92 [...]».

Ο κανονισμός (ΕΚ) 958/2003

7 Ο κανονισμός (ΕΚ) 958/2003 της Επιτροπής, της 3ης Ιουνίου 2003, περί λεπτομερών κανόνων εφαρμογής της απόφασης 2003/286/ΕΚ του Συμβουλίου, όσον αφορά τις παραχωρήσεις υπό τη μορφή κοινοτικών δασμολογικών ποσοστώσεων για ορισμένα προϊόντα σιτηρών καταγωγής από τη Δημοκρατία της Βουλγαρίας και περί τροποποιήσεως του κανονισμού (ΕΚ) 2809/2000 (ΕΕ L 136, σ. 3), καταργήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 1996/2006 της Επιτροπής, της 22ας Δεκεμβρίου 2006, για την προσαρμογή πολλών κανονισμών σχετικών με την αγορά των σιτηρών και του ρυζιού λόγω της προσχώρησης της Βουλγαρίας και της Ρουμανίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ L 398, σ. 1). Εντούτοις, λαμβανομένης υπόψη της ημερομηνίας των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς της κύριας δίκης, αυτή εξακολουθεί να διέπεται από τον κανονισμό 958/2003.

8 Η αιτιολογική σκέψη 6 του κανονισμού 958/2003 προβλέπει τα εξής:

«Για να διασφαλιστεί η ορθή διαχείριση των ποσοστώσεων πρέπει η εγγύηση που αφορά τις άδειες εισαγωγής να καθοριστεί σε υψηλό σχετικά επίπεδο, κατά παρέκκλιση των διατάξεων του άρθρου 10 του [κανονισμού 1162/95]».

9 Το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού ορίζει τα εξής:

«Εισαγωγές αραβόσιτου, [...] καταγωγής Δημοκρατίας της Βουλγαρίας, οι οποίες δικαιούνται μηδενικό εισαγωγικό δασμολογικό συντελεστή, στο πλαίσιο της δασμολογικής ποσόστωσης [...] υπόκεινται σε άδεια εισαγωγής εκδιδόμενη σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος κανονισμού.»

10 Κατά το άρθρο 1α του εν λόγω κανονισμού:

«Ένας εμπορευόμενος μπορεί να υποβάλλει μία μόνο αίτηση πιστοποιητικού ανά περίοδο [...]. Όταν ένας εμπορευόμενος υποβάλλει πάνω από μία αίτηση, απορρίπτονται όλες οι αιτήσεις του και οι εγγυήσεις που έχουν συσταθεί κατά την κατάθεση των αιτήσεων καταπίπτουν υπέρ του σχετικού κράτους μέλους.»

11 Το άρθρο 8 του ίδιου αυτού κανονισμού προβλέπει ότι η «εγγύηση για τις άδειες εισαγωγής που προβλέπεται στον παρόντα κανονισμό ανέρχεται σε 30 ευρώ ανά τόνο».

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

12 Η εταιρία Martini ήταν κάτοχος πιστοποιητικού το οποίο είχε εκδώσει η αρμόδια ιταλική αρχή στις 15 Σεπτεμβρίου 2003 για την εισαγωγή από τη Βουλγαρία 7 000 τόνων αραβοσίτου με μηδενικό δασμολογικό συντελεστή. Σύμφωνα με το άρθρο 8 του κανονισμού 958/2003, η εταιρία αυτή συνέστησε εγγύηση, ύψους 30 ευρώ ανά τόνο, για την εξασφάλιση των σχετικών με την εισαγωγή υποχρεώσεών της.

13 Πέραν των εν λόγω υποχρεώσεων, των οποίων η εκπλήρωση δεν αμφισβητείται, η Martini είχε την υποχρέωση να προσκομίσει την απόδειξη της χρήσεως του πιστοποιητικού της το αργότερο κατά τη λήξη του επόμενου μήνα από την ημερομηνία λήξεως της ισχύος του, για να αποδεσμευθεί η σχετική εγγύηση. Στις 17 Φεβρουαρίου 2004, το Ministero εξέδωσε διάταγμα κηρύσσον την κατάπτωση της εγγυήσεως αυτής κατά ποσό 31 500 ευρώ που αντιστοιχούσε στο 15 % της εν λόγω εγγυήσεως, με την αιτιολογία ότι η εν λόγω εταιρία δεν είχε τηρήσει την ταχθείσα προθεσμία.

14 Στις 20 Φεβρουαρίου 2004, η Martini άσκησε προσφυγή κατά του διατάγματος αυτού, αμφισβητώντας τη χρήση του ποσού της όντως συσταθείσας εγγυήσεως για την επίμαχη εισαγωγή ως παράμετρο για τον υπολογισμό του ποσού που έπρεπε να καταπέσει. Φρονεί ότι, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 35, παράγραφος 4, στοιχείο γ', του κανονισμού 1291/2000, το ποσό το οποίο καταπίπτει λόγω εκπρόθεσμης προσκομίσεως της αποδείξεως της χρήσεως του πιστοποιητικού εισαγωγής δεν πρέπει να υπολογίζεται βάσει του ποσοστού εγγυήσεως των 30 ευρώ ανά τόνο εισαχθέντος προϊόντος που καταβλήθηκε εν προκειμένω, αλλά βάσει του ποσοστού του ενός ευρώ ανά τόνο, το οποίο εφαρμόζεται εν γένει στα πιστοποιητικά για τις πράξεις εισαγωγής αραβοσίτου από τρίτες χώρες δυνάμει του άρθρου 10 του κανονισμού 1162/95.

15 Στις 8 Μαρτίου 2004, το Ministero επιβεβαίωσε το εν λόγω διάταγμα. Ωστόσο, κατόπιν προτάσεως της Martini, το Ministero ζήτησε από τη Γενική Διεύθυνση Γεωργίας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής γνωμοδότηση σχετικά με την ερμηνεία του άρθρου 35, παράγραφος 4, στοιχείο γ', του κανονισμού 1291/2000. Από την απάντηση της Επιτροπής, της 20ής Απριλίου 2004, προκύπτει ότι η εφαρμογή του τελευταίου τμήματος της διατάξεως αυτής είναι δυνατή μόνον εφόσον υπάρχει δεύτερο πιστοποιητικό εισαγωγής με διαφορετικό ποσοστό εγγυήσεως που μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την εισαγωγή, υπό τις ίδιες προϋποθέσεις, του οικείου προϊόντος. Υπό το φως της απαντήσεως αυτής, το Ministero επιβεβαίωσε το περιεχόμενο του διατάγματός του κηρύσσοντας την κατάπτωση της εγγυήσεως.

16 Με έγγραφο της 21 Μαΐου 2004, η Martini πληροφόρησε το Ministero ότι ενέπιπτε στις προϋποθέσεις εφαρμογής της παρεκκλίσεως που προβλέπεται στο άρθρο 35, παράγραφος 4, στοιχείο γ', του κανονισμού 1291/2000, δεδομένου ότι ήταν επίσης κάτοχος πιστοποιητικού εισαγωγής, εκδοθέντος για την ίδια περίοδο και για το ίδιο είδος προϊόντος προελεύσεως τρίτης χώρας εκτός της Βουλγαρίας, και στο οποίο καθοριζόταν εγγύηση ενός ευρώ ανά τόνο. Κατά συνέπεια, η Martini επανέλαβε το αίτημά της προς το Ministero να υπολογίσει το ποσό που πρέπει να καταπέσει με βάση το σύνηθες ποσοστό της εγγυήσεως που εφαρμόζεται στη σχετική αγορά.

17 Το Ministero θεώρησε εντούτοις ότι το άλλο αυτό πιστοποιητικό δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις εφαρμογής της παρεκκλίσεως, διότι δεν είχε εκδοθεί βάσει του κανονισμού 958/2003 και δεν αφορούσε τις εισαγωγές αραβοσίτου από τη Βουλγαρία. Κατά συνέπεια, στις 22 Ιουνίου 2004, το Ministero επιβεβαίωσε για μία ακόμη φορά το διάταγμά του.

18 Δεδομένου ότι η προσφυγή που η Martini άσκησε ενώπιον του Tribunale di Roma κατά του εν λόγω διατάγματος απορρίφθηκε με απόφαση της 14ης Ιανουαρίου 2008, η εταιρία αυτή άσκησε έφεση κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του Corte d'appello di Roma. Το τελευταίο αυτό δικαστήριο έκρινε ότι οι επίμαχοι κανόνες ήσαν δεκτικοί πολλών δυνατών ερμηνειών.

19 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Corte d'appello di Roma αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Πρέπει το άρθρο 35 του [κανονισμού 1291/2000] να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η κύρωση την οποία προβλέπει και η οποία έγκειται στην κατάπτωση του συνόλου της εγγυήσεως που επιβάλλεται στις κοινοτικές επιχειρήσεις οι οποίες διαθέτουν πιστοποιητικό εισαγωγής/εξαγωγής για προϊόν υπαγόμενο στην κοινή οργάνωση της αγοράς στον τομέα των σιτηρών έχει ως κύριο στόχο να αποθαρρυνθεί η μη τήρηση εκ μέρους των εν λόγω επιχειρήσεων κύριας υποχρεώσεως (όπως η πραγματική εισαγωγή ή εξαγωγή των σιτηρών που αναφέρονται στο οικείο πιστοποιητικό) την οποία οφείλουν να τηρούν σε σχέση με την πράξη για την οποία εκδόθηκε το οικείο πιστοποιητικό και συνεστήθη η σχετική εγγύηση;

2) Πρέπει οι διατάξεις του άρθρου 35, παράγραφος 4, του [κανονισμού 1291/2000], κατά το μέρος που ρυθμίζουν τις προθεσμίες και τους όρους αποδεσμεύσεως της εγγυήσεως η οποία συνιστάται επ' ευκαιρία της εκδόσεως πιστοποιητικού εισαγωγής, να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι, σε περίπτωση μη τηρήσεως δευτερεύουσας υποχρεώσεως, η οποία έγκειται ιδίως στην εκπρόθεσμη προσκόμιση της αποδείξεως ορθής εκτελέσεως της εισαγωγής (και στη συνακόλουθη καθυστερημένη υποβολή της σχετικής αιτήσεως αποδεσμεύσεως της συσταθείσας εγγυήσεως), το ποσό της επιβαλλόμενης κυρώσεως πρέπει να καθοριστεί ανεξαρτήτως του ποσού της ειδικής εγγυήσεως της οποίας πρέπει να προβλεφθεί η συνολική κατάπτωση σε περίπτωση μη τηρήσεως κύριας υποχρεώσεως σχετικής με την ίδια πράξη εισαγωγής και, ιδίως, με αναφορά στο σύνηθες ποσό εγγυήσεως που εφαρμόζεται εν γένει στις εισαγωγές προϊόντων αυτού του είδους που πραγματοποιούνται κατά την περίοδο αναφοράς;

3) Πρέπει το άρθρο 35, παράγραφος 4, στοιχείο γ', του [κανονισμού 1291/2000], καθόσον ορίζει ότι, "στην περίπτωση κατά την οποία, για ένα ορισμένο προϊόν, υπάρχουν πιστοποιητικά τα οποία προβλέπουν διαφορετικά ποσοστά εγγύησης, για τον υπολογισμό του ποσού που καταπίπτει χρησιμοποιείται ως βάση το χαμηλότερο ποσοστό που εφαρμόζεται κατά την εισαγωγή [....]", να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι, στην περίπτωση κατά την οποία εισαγωγή σιτηρών ολοκληρωθεί κανονικώς από κοινοτική επιχείρηση, το ποσό της επιβαλλόμενης κυρώσεως για τη μη τήρηση της προβλεπόμενης προθεσμίας προσκομίσεως αποδείξεων σχετικά με την πραγματοποίηση της εισαγωγής στο εσωτερικό της Ευρωπαϊκής Κοινότητας πρέπει να υπολογίζεται με αναφορά στο λιγότερο υψηλό ποσοστό εγγυήσεως που ίσχυε κατά την περίοδο κατά την οποία πραγματοποιήθηκε η εισαγωγή του προϊόντος, ανεξαρτήτως των συγκεκριμένων συνθηκών επιβολής του δασμού (όπως υποστηρίζει η [...] Martini) ή μόνον εφόσον ισχύουν οι εν λόγω συγκεκριμένες συνθήκες (όπως υποστηρίζει το ιταλικό Δημόσιο);»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του πρώτου ερωτήματος

20 Με το πρώτο ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ερωτά, κατ' ουσίαν, αν το άρθρο 35 του κανονισμού 1291/2000 έχει την έννοια ότι ο σκοπός της εγγυήσεως που προβλέπει η διάταξη αυτή συνίσταται στην εξασφάλιση της υποχρεώσεως εισαγωγής.

21 Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί ότι, κατά την αιτιολογική σκέψη 10 του κανονισμού 1291/2000, ένας από τους σκοπούς της εγγυήσεως αυτής συνίσταται στην εξασφάλιση της δεσμεύσεως εισαγωγής των οικείων προϊόντων κατά τη διάρκεια ισχύος του πιστοποιητικού εισαγωγής.

22 Ωστόσο, όπως προκύπτει από το γράμμα του άρθρου 35, παράγραφος 4, του εν λόγω κανονισμού, η εν λόγω εγγύηση αποσκοπεί επίσης στη διασφάλιση του ότι η απόδειξη της χρήσεως του πιστοποιητικού θα προσκομισθεί εντός ορισμένης προθεσμίας. Συγκεκριμένα, όπως το επιβεβαιώνει η

αιτιολογική σκέψη 12 του ίδιου κανονισμού, ενίοτε χρησιμοποιούνται πιστοποιητικά εισαγωγής για τη διαχείριση των ποσοτικών καθεστώτων κατά την εισαγωγή, όπερ επιβάλλει να γίνονται γνωστές οι εισαγωγές που πραγματοποιήθηκαν βάσει των εκδοθέντων πιστοποιητικών σε σχετικά σύντομες προθεσμίες. Ως εκ τούτου, η εγγύηση που διαλαμβάνεται στο άρθρο 35 του κανονισμού 1291/2000 συμβάλλει επίσης στην επιδίωξη του σκοπού διαχειρίσεως των ποσοτικών καθεστώτων κατά την εισαγωγή.

23 Επομένως, στο πρώτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 35 του κανονισμού 1291/2000 έχει την έννοια ότι ο σκοπός της εγγυήσεως που διαλαμβάνεται στη διάταξη αυτή δεν είναι μόνον η εξασφάλιση της υποχρεώσεως εισαγωγής, αλλά και η εξασφάλιση της προσκομίσεως της αποδείξεως της χρήσεως του πιστοποιητικού εντός ορισμένης προθεσμίας.

Επί του δευτέρου και του τρίτου προδικαστικού ερωτήματος

24 Με το δεύτερο και το τρίτο προδικαστικό ερώτημα, τα οποία πρέπει να συνεξεταστούν, το αιτούν δικαστήριο ερωτά, κατ' ουσίαν, αν το άρθρο 35, παράγραφος 4, στοιχείο γ', του κανονισμού 1291/2000 έχει την έννοια ότι, σε περίπτωση εκπρόθεσμης προσκομίσεως της αποδείξεως της ορθής εκτελέσεως εισαγωγής, το ποσό το οποίο καταπίπτει, όσον αφορά τις ποσότητες για τις οποίες η απόδειξη δεν προσκομίστηκε εντός της προθεσμίας που καθορίζεται στο στοιχείο α' της ίδιας παραγράφου, πρέπει να υπολογίζεται βάσει του ποσοστού εγγυήσεως που πράγματι εφαρμόστηκε κατά την αίτηση χορηγήσεως του πιστοποιητικού ή των πιστοποιητικών σχετικά με την εισαγωγή αυτή. Σε σχέση με την ερμηνεία αυτή, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται ως προς το αν ασκεί ενδεχομένως επιρροή το γεγονός ότι η εγγύηση συνεστήθη βάσει ποσοστού υψηλότερου από αυτό που εφαρμόζεται στις άλλες εισαγωγές προϊόντων του ίδιου είδους με το εισαχθέν προϊόν, δεδομένου ότι το για το τελευταίο αυτό ίσχυε απαλλαγή καταβολής εισαγωγικών δασμών.

25 Εκ προοιμίου, πρέπει να τονιστεί ότι το γράμμα του άρθρου 35, παράγραφος 4, στοιχείο γ', του κανονισμού 1291/2000 αναφέρει σαφώς ότι η κύρωση για εκπρόθεσμη προσκόμιση της αποδείξεως της ορθής εκτελέσεως εισαγωγής είναι, κατά γενικό κανόνα, ίση προς το 15 % του ποσού της συσταθείσας εγγυήσεως που θα κατέπιπτε οριστικά αν τα προϊόντα δεν είχαν εισαχθεί. Εντεύθεν προκύπτει ότι ο υπολογισμός της κυρώσεως αυτής πρέπει, καταρχήν, να βασίζεται στο ποσοστό εγγυήσεως που πράγματι εφαρμόστηκε κατά την αίτηση χορηγήσεως του πιστοποιητικού εισαγωγής σχετικά με την εισαγωγή για την εκτέλεση της οποίας δεν προσκομίστηκε εμπροθέσμως η απόδειξη.

26 Ωστόσο, πρέπει να υπομνησθεί ότι το άρθρο 35, παράγραφος 4, στοιχείο γ', του κανονισμού 1291/2000 προβλέπει επίσης στο τελευταίο τμήμα του ότι, στην περίπτωση κατά την οποία, για ένα ορισμένο προϊόν, υπάρχουν πιστοποιητικά τα οποία προβλέπουν διαφορετικά ποσοστά εγγύησης, για τον υπολογισμό του ποσού που καταπίπτει χρησιμοποιείται ως βάση το χαμηλότερο ποσοστό που εφαρμόζεται κατά την εισαγωγή.

27 Πρέπει όμως τα εν λόγω πιστοποιητικά να εφαρμόζονται ταυτοχρόνως σε ίδια εισαγόμενη ποσότητα. Συγκεκριμένα, βάσει της διατυπώσεως του τελευταίου τμήματος του άρθρου 35, παράγραφος 4, στοιχείο γ', του κανονισμού 1291/2000, ειδικότερα βάσει της εκφράσεως «το χαμηλότερο ποσοστό που εφαρμόζεται κατά την εισαγωγή», αποκλείεται ένα ποσοστό εισαγωγής που δεν εφαρμόζεται συγκεκριμένα στην επίμαχη εισαγωγή (ή ακόμη που δεν χρησιμοποιήθηκε για πιστοποιητικό που καλύπτει πράγματι τις εισαχθείσες ποσότητες) να μπορεί να ληφθεί υπόψη για τον υπολογισμό της κυρώσεως που προβλέπει η διάταξη αυτή, τούτο δε ανεξαρτήτως του γεγονότος ότι ένα τέτοιο ποσοστό εγγυήσεως θα μπορούσε να θεωρηθεί «σύνηθες ποσοστό» για το είδος του οικείου προϊόντος.

28 Μια τέτοια ερμηνεία ενισχύεται εξάλλου από το γεγονός ότι, όπως παρατήρησε η Επιτροπή, ο ειδικός κανόνας που προβλέπεται στο τελευταίο τμήμα του άρθρου 35, παράγραφος 4, στοιχείο γ', του κανονισμού 1291/2000 εξηγείται από τον εναλλάξιμο χαρακτήρα των εισαχθεισών ποσοτήτων και τη

δυσχέρεια συσχετίσεως ενός συγκεκριμένου πιστοποιητικού με μια ποσότητα πιο πολύ απ' ό,τι με μιαν άλλη. Χωρίς αυτόν όμως τον ειδικό κανόνα, θα υπήρχε ο κίνδυνος μια αρμόδια αρχή να επιβάλει κύρωση για μια καθυστέρηση εφαρμόζοντας το υψηλότερο αντί για το χαμηλότερο ποσοστό, όσον αφορά τις ποσότητες στις οποίες εφαρμόζονται πιστοποιητικά προβλέποντα διαφορετικά ποσοστά εγγυήσεως.

29 Κατά συνέπεια, ο εν λόγω κανόνας εφαρμόζεται αποκλειστικά όταν ο εισαγωγέας επικαλείται ενώπιον της αρμόδιας αρχής ταυτοχρόνως πλείονα πιστοποιητικά προβλέποντα διαφορετικά ποσοστά εγγυήσεως για το σύνολο μιας πράξεως που αφορά το ίδιο προϊόν της ίδιας προελεύσεως.

30 Υπό τις περιστάσεις αυτές, πρέπει να θεωρηθεί ότι πλείονα πιστοποιητικά προβλέποντα διαφορετικά ποσοστά εγγυήσεως εφαρμόζονται σε μια εισαγωγή συγκεκριμένου προϊόντος, κατά την έννοια του δευτέρου τμήματος του άρθρου 35, παράγραφος 4, στοιχείο γ', του κανονισμού 1291/2000, εφόσον ο εισαγωγέας επικαλείται ενώπιον της αρμόδιας αρχής ταυτοχρόνως πλείονα πιστοποιητικά προβλέποντα διαφορετικά ποσοστά εγγυήσεως για το σύνολο μιας πράξεως που αφορά το ίδιο προϊόν της ίδιας προελεύσεως και εφόσον η αρμόδια αρχή είναι συγκεκριμένα σε θέση να εφαρμόσει αυτά τα διαφορετικά ποσοστά σε εισαχθείσα ποσότητα.

31 Όσον αφορά τη διαφορά της κύριας δίκης, πρέπει να σημειωθεί ότι από τη δικογραφία που υποβλήθηκε στο Δικαστήριο δεν προκύπτει ότι η Martini είχε προσκομίσει πλείονα πιστοποιητικά προβλέποντα διαφορετικά ποσοστά εγγυήσεως για την εισαγωγή αραβοσίτου από τη Βουλγαρία, πράγμα που εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει. Αν αποδειχθεί ότι έτσι έχουν τα πράγματα, ο ειδικός κανόνας που προβλέπεται στο τελευταίο τμήμα του άρθρου 35, παράγραφος 4, στοιχείο γ', του κανονισμού 1291/2000 δεν έχει εφαρμογή στα περιστατικά της διαφοράς της κύριας δίκης.

32 Αντιθέτως, ακόμα και αν υποτεθεί ότι ο ειδικός αυτός κανόνας έχει εφαρμογή στα περιστατικά της διαφοράς της κύριας δίκης, εφόσον το αιτούν δικαστήριο διαπιστώσει ότι η Martini προσκόμισε πράγματι πλείονα πιστοποιητικά προβλέποντα διαφορετικά ποσοστά εγγυήσεως για την επίμαχη στην κύρια δίκη εισαγωγή αραβοσίτου, πρέπει να τονιστεί ότι η έκφραση «το χαμηλότερο ποσοστό που εφαρμόζεται κατά την εισαγωγή», κατά την έννοια του δευτέρου τμήματος του άρθρου 35, παράγραφος 4, στοιχείο γ', του κανονισμού 1291/2000, καλύπτει, λαμβανομένου υπόψη του γενικού της χαρακτήρα, και μια κατάσταση στην οποία το ποσοστό εγγυήσεως που εφαρμόστηκε κατά τη χορήγηση πιστοποιητικού με πλήρεις δασμούς είναι χαμηλότερο από αυτό που εφαρμόζεται κατά τη χορήγηση πιστοποιητικού με μηδενικό δασμολογικό συντελεστή υπό προτιμησιακό καθεστώς, όπως αυτό που δημιουργήθηκε με τον κανονισμό 958/2003.

33 Κατόπιν των προεκτεθέντων, στο δεύτερο και στο τρίτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 35, παράγραφος 4, στοιχείο γ', του κανονισμού 1291/2000 έχει την έννοια ότι, σε περίπτωση εκπρόθεσμης προσκομίσεως της αποδείξεως της ορθής εκτελέσεως εισαγωγής, το ποσό το οποίο καταπίπτει, όσον αφορά τις ποσότητες για τις οποίες δεν προσκομίστηκε η απόδειξη εντός της προθεσμίας που καθορίζει το άρθρο 35, παράγραφος 4, στοιχείο α', του κανονισμού αυτού, πρέπει να υπολογίζεται βάσει του ποσοστού εγγυήσεως που πράγματι εφαρμόστηκε κατά την αίτηση χορηγήσεως του πιστοποιητικού ή των πιστοποιητικών που αφορούν την εισαγωγή αυτή. Δεν ασκεί επιρροή στην ερμηνεία αυτή το ότι η εγγύηση συνεστήθη βάσει ποσοστού υψηλότερου από εκείνο που εφαρμόζεται στις άλλες εισαγωγές προϊόντος του ίδιου είδους με το εισαχθέν, δεδομένου ότι το τελευταίο αυτό απαλλάχθηκε της καταβολής των εισαγωγικών δασμών.

Επί των δικαστικών εξόδων

34 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (ένατο τμήμα) αποφαίνεται:

1) **Το άρθρο 35 του κανονισμού (ΕΚ) 1291/2000 της Επιτροπής, της 9ης Ιουνίου 2000, για τις κοινές λεπτομέρειες εφαρμογής του καθεστώτος των πιστοποιητικών εισαγωγής, εξαγωγής και προκαθορισμού για τα γεωργικά προϊόντα, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 325/2003 της Επιτροπής, της 20ής Φεβρουαρίου 2003, έχει την έννοια ότι ο σκοπός της εγγυήσεως που διαλαμβάνεται στη διάταξη αυτή δεν είναι μόνον η εξασφάλιση της υποχρεώσεως εισαγωγής, αλλά και η εξασφάλιση της προσκομίσεως της αποδείξεως της χρήσεως του πιστοποιητικού εντός ορισμένης προθεσμίας.**

2) **Το άρθρο 35, παράγραφος 4, στοιχείο γ′, του κανονισμού 1291/2000 όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 325/2003, έχει την έννοια ότι, σε περίπτωση εκπρόθεσμης προσκομίσεως της αποδείξεως της ορθής εκτελέσεως εισαγωγής, το ποσό το οποίο καταπίπτει, όσον αφορά τις ποσότητες για τις οποίες δεν προσκομίστηκε η απόδειξη εντός της προθεσμίας που καθορίζει το άρθρο 35, παράγραφος 4, στοιχείο α′, του εν λόγω κανονισμού, πρέπει να υπολογίζεται βάσει του ποσοστού εγγυήσεως που πράγματι εφαρμόστηκε κατά την αίτηση χορηγήσεως του πιστοποιητικού ή των πιστοποιητικών που αφορούν την εισαγωγή αυτή. Δεν ασκεί επιρροή στην ερμηνεία αυτή το ότι η εγγύηση συνεστήθη βάσει ποσοστού υψηλότερου από εκείνο που εφαρμόζεται στις άλλες εισαγωγές προϊόντος του ίδιου είδους με το εισαχθέν, δεδομένου ότι το τελευταίο αυτό απαλλάχθηκε της καταβολής των εισαγωγικών δασμών.**

(υπογραφές)